

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 3, No 3 (1952)

Pathology

Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

doi: [10.12681/jhvms.17516](https://doi.org/10.12681/jhvms.17516)

Copyright © 2018, Ελληνική Κτηνιατρική Εταιρεία

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

Εταιρεία Ε. Κ. (1952). Pathology. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 3(3), 175–180.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17516>

ΠΑΘΟΛΟΓΙΑ

R. DROUET: Θρέψις καὶ προσήλωσις τῶν ἀνοργάνων ἀλάτων (Recueil de médecine vétérinaire tome 128, No 7, Ἰούλιος 1952.

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ αὐτῆν ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει κατ' ἀρχὰς καὶ ἐν βραχεῖ τὸν ρόλον καὶ τὴν χρησιμότητα τῶν ἀνοργάνων ἀλάτων, ἰδίως τοῦ ἀσβεστίου (Ca) καὶ φωσφόρου (P), εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν χόνδρων καὶ ὀστέων καὶ τονίζει, ὅτι ἡ ἔλλειψις φωσφόρου (P) προκαλεῖ ὄχι μόνον τὴν ἐμφάνισιν ὀστεο - δυστροφιῶν, ἀλλὰ καὶ ὀλοκλήρου σειρᾶς παθολογικῶν καταστάσεων ἀπὸ τῆς λανθανούσης μέχρι καὶ τῶν βαρυτάτης μορφῆς τοιούτων. Ἐσχάτως, ὅμως, συνεχίζει, ἀνεκαλύφθη ὅτι πρέπει νὰ ὑπάρχη ποιὰ τῆς σχέσις μεταξὺ Ca καὶ P, εὐρισκομένων ἐντὸς τῶν χορηγουμένων τροφῶν καὶ ὅτι περίσσεια ἀσβεστίου προκαλεῖ ἀπασβέστωσιν καὶ παρεμποδίζει τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ ὑπὸ μορφὴν ὀργανικῶν ἐνώσεων χορηγουμένου ἀσβεστίου, προπαντὸς τοῦ γάλακτος. τῶν ὠῶν, τῶν φασιόλων κλπ. Ἐν τούτοις, λέγει, ἀναγιγνώσκωμεν ἀκόμη καὶ τώρα ἀνακοινώσεις, ἐν αἷς συνιστῶνται τὰ φωσφορικά καὶ ἀνθρακικὰ ἄλατα τοῦ Ca, ἂν καὶ ἔχη περιτρώως ἀποδειχθῆ, ὅτι ὁ ζωϊκὸς ὀργανισμὸς δυσκολώτατα δύναται νὰ χρησιμοποίησιν τὰ ἀνόργανα ταῦτα στοιχεῖα. Πειράματα ἀποδεικνύουν, ὅτι περίσσεια Ca προκαλεῖ ἀπασβέστωσιν μεθ' ἄλλων τῶν συμπαρομαρτουσῶν ἀνωμαλιῶν (ραχιτισμὸν κτλ.) καὶ ὅτι ἀκόμη καὶ τὸ ἀσβέσιον τοῦ γάλακτος καθίσταται μὴ ἀφομοιωσίμῳ, ἐν περιπτώσει χορηγήσεως περισσείας Ca εἰς τὸν ὀργανισμὸν.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ συγγραφεὺς ἰσχυρίζεται, ὅτι ἡ περίσσεια φωσφορικοῦ ὀξέος εἶναι ἀκίνδυνος, ἀπεκκρινομένης τῆς μὴ χρησιμοποιομένης ποσότητος αὐτοῦ. «Ἐχορηγήσαμεν, λέγει, φωσφορικὸν ὀξὺ ὑπὸ μορφὴν ὀργανικῶν ἐνώσεων εἰς φορβάδας καὶ θηλείας κύνας ἐν κυήσει ἢ γαλουχίᾳ ἐπὶ ὀλόκληρα ἔτη ἄνευ οὐδενὸς δυσαρέστου φαινομένου. Ἀπ' ἐναντίας, παρατηρήσαμεν αὔξησιν τῆς δραστηριότητος καὶ τοῦ δυναμισμοῦ τῶν ζώων τούτων, ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλα τηρηθέντα ὡς μάρτυρας ζῶα. Θὰ ἠδυνάμεθα, συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς, νὰ ἀναφέρωμεν ἐπίσης καὶ ἀνθρώπους 75 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 25 ἐτῶν λαμβάνουν καθημερινῶς φωσφορικοὺς ἐστέρας καὶ ἡ ὑγεία των εἶναι λίαν καλὴ».

Καὶ διερωτᾶται ὁ Drouet, ἐὰν τὰ ἀνωτέρω δὲν ἀποδεικνύουν, ὅτι ἔχομεν ὑπερβάλει τὴν σπουδαιότητα τῆς σχέσεως Ca/P καὶ ὅτι ἡ περίσσεια φωσφορικοῦ ὀξέος, τοῦλάχιστον τῶν ὀργανικῶν ἐνώσεων αὐτοῦ, εἶναι ἀβλαβής. Ἄλλωστε, λέγει, ἡ ἔλλειψις τοῦ φωσφόρου ἐκ τῶν σιτηρεσίων εἶναι κατὰ πολὺ συχνότερα τῆς τοῦ ἀσβεστίου.

Περαιτέρω ὁ συγγραφεὺς διερχεται καὶ τὰ δύο τῶν κυριωτέρων μετάλ-

λων, τὰ ὑπείσερχόμενα εἰς τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ζωϊκοῦ ὄργανισμοῦ ἴτοι τὸ Μαγνήσιον (Mg) καὶ Μαγγάνιον (Mn). Τὸ Mg παίζει ἐξ ἴσου μὲ τὸν P πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν ἀφομοίωσιν καὶ χρησιμοποίησιν τόσον τοῦ Ca, ὅσον καὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ P. Οὕτως κατὰ τὰ ἔτη ἀνομβρίας, τὰ δυστυχήματα ἀφωσφορώσεως εἰς τὰ ζῶα εἶναι συχνότερα, διότι ὑπάρχει ἔλλειψις χλωρᾶς νομῆς ἐνεχούσης τὴν χλωροφύλλην, οὐσίαν λίαν πλουσίαν εἰς ὄργανικὰς ἐνώσεις Mg καὶ καροτένιον (προβιταμίνην A). Ἡ ἰδιότης αὕτη τῆς χλωροφύλλης νὰ ἐπιδρῶ εὐνοϊκῶς ἐπὶ τῆς ἀφομοιώσεως τοῦ P ἐξηγεῖ, διατὶ τυγχάνει ἀπαραίτητος ἡ χλωρὰ νομὴ εἰς τὸ σιτηρέσιον ὄλων τῶν ζώων, ἀλλὰ ἰδίως τῶν ἐν ἀναπτύξει νεαρῶν τοιούτων.

Τὸ Mn λαμβάνει ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ ἀσκορβικοῦ δξέος ἢ βιταμίνης Γ, οὗτινος εἶναι πασίγνωστος ὁ ρόλος εἰς τὰ φαινόμενα τῆς γεννητικῆς ζωῆς καὶ τὴν ἀντίστασιν εἰς τὰς λοιμώξεις. Ἐς σημειωθῆ ὅμως, ὅτι μόνον αἱ ὄργανικαὶ ἐνώσεις τῶν μετάλλων αὐτῶν εἶναι χρήσιμοι, διότι τὰ ἀνόργανα αὐτῶν ἄλατα εἶναι ἥκιστα ἀφομοιώσιμα.

Τέλος περαίνων ὁ συγγραφεὺς ἐπιμένει εἰς τὸν ρόλον τοῦ φωσφορικοῦ δξέος καὶ ἐπὶ ὠρισμένων ὁρμονῶν καὶ τονίζει ὅτι οὐδμία βιολογικὴ λειτουργία εἶναι δυνατὴ ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἐστέρων τοῦ φωσφορικοῦ δξέος, καταλήγει δὲ μὲ τὴν συμβουλήν τοῦ καθηγητοῦ Javillier, ὅτι τὸ φωσφορικὸν ὄξυ εἶναι ἐν εἶδος *factotum* πρωταρχικῆς σπουδαιότητος καὶ ὅτι ἰατροὶ τε καὶ κτηνίατροι πρέπει νὰ τὸ ἔχουν καλῶς εἰς τὴν μνήμην των ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν.

A.Γ.Π.

ΣΗΜ. ΑΝΑΛΥΟΝΤΟΣ

Ἡ θεωρία τοῦ Drouet, καθ' ἣν περίσσεια φωσφορικοῦ δξέος εἰς τὸ σιτηρέσιον εἶναι ἀβλαβής, ἐρχεται εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὰ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Liégeois διδασκόμενα, ἐνθα ἡ ὑπερφωσφόρωσις (ἀπομάκρυνσις ἐκ τῆς σχέσεως $Ca/P = 1$ ἕως 2 μετὰ ἀυξήσεως τοῦ P), ὑποβοηθεῖ τὴν ὀστεοῖνωσιν.

Ἰδὲ *Traité de pathologie médicale des animaux domestiques* ὑπὸ Liégeois σελίδας 716, 739, 740, 741, ὡς καὶ ἀνακοίνωσιν ὑπὸ Liégeois καὶ Dérivaux: *Hyperphosphorose alimentaire et ostéogénèse chez le porc. Ostéofibrose alimentaire. Annales de med. vétérinaire. Ἰούλιος 1951.*

J. C. SHAW, B. XATZHOΛΟΥ καὶ V. P. SAARINEN : Βιοχημικὴ καὶ ἱστολογικὴ μελέτη τῆς κετοναϊμίας τῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων. (*Journal of Dairy Science* - Volume 31, page 666, 1948).

Κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος πέντε ἀγελάδων πασχουσῶν ἐκ κετοναϊμίας διεπιστώθη ὅτι ἡ ποσότης αἰμοσφαιρίνης, ὁ ὄγκος τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαιρίων ὡς καὶ τὸ ποσὸν φωσφόρου καὶ χλωρίου ἦσαν κανονικά, ἐνῶ, ἡ χολεστερίνη τοῦ αἵματος εὗρίσκετο εἰς χαμηλὸν ἐπίπεδον. Ἡ περιεκτικότης τῶν ἐπινεφριδίων εἰς ἀσκορβικὸν ὄξυ ἦτο χαμηλὴ ἐνῶ

εἰς χολεστερίνην ἦτο φυσιολογική. Εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις ἡ περιεκτικότης τῶν ἐπινεφριδίων εἰς λιπαρὰς οὐσίας ἦτο ὑψηλή. Ἐπίσης ἐκ τῶν πέντε περιπτώσεων εἰς τὰς τέσσαρας τὸ ἥπαρ ἐδείκνυε αὐξησιν τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν, ἐνῶ ὅλοι οἱ νεφροὶ ἦσαν πλούσιοι εἰς λίπη.

Αἱ ἠϋξημέναι λιπαραὶ οὐσῖαι τῶν ἀνωτέρω ὀργάνων συνέκειντο κυρίως ἐξ οὐδετέρων λιπῶν, ἐνῶ ἡ ἀναλογία χολεστερίνης καὶ φωσφατιδῶν ἦτο σχετικῶς χαμηλή. Ἡ περιεκτικότης τοῦ ἥπατος εἰς γλυκογόνον ἦτο χαμηλή εἰς τὰς τέσσαρας τῶν περιπτώσεων. Εἰς τὰς τρεῖς ἐκ τῶν περιπτώσεων ἔλαβε χώραν ἀρίθμησις τῶν λευκῶν αἰμοσφαιρίων, ἥτις ἀπέδειξεν ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν οὐδετεροφίλων ἦτο ὑψηλότερον τοῦ κανονικοῦ, ἐνῶ τῶν λεμφοκυττάρων καὶ τῶν ἠωσινοφίλων ἦτο χαμηλότερον.

Τὸ ἐπινεφρίδια παρουσίαζον ἔντονον λιπώδη διήθησιν καὶ μερικὴν ἐκφύλισιν, ἥτις ἦτο πλεόν ἐκσεσημασμένη εἰς τὴν σπειροειδῆ ζώνην τοῦ φλοιοῦ. Ὁ μυελὸς τῶν ἐπινεφριδίων δὲν παρουσίαζεν ἀλλοιώσεις. Τὸ παγκρεας, οἱ θυροειδεῖς καὶ τὰ ἀναπτυσσόμενα ὠοθυλάκια παρουσίαζον ἐπίσης ἔντονον λιπώδη διήθησιν καὶ μερικὴν ἐκφύλισιν.

Εἰς μίαν ἐκ τῶν περιπτώσεων ἡ ὑπόφυσις παρουσίαζεν βλάβην συνισταμένην εἰς τὸν σχηματισμὸν σάνκου περιέχοντος κολλοειδῆς ὑγρόν. Εἰς ἑτέραν παρατηρήθη συμπύεσις τοῦ κατωτέρου μέρους τοῦ προσθίου, ἔχουσα ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἀτροφίαν τοῦ ὁμολόγου λοβοῦ. K.B.T.

J. C. SHAW, B. XATZHOΛΟΥ, E. C. LEFFEL, A. G. CHUNG, W. M. GILL, καὶ J. GILBERT: Ἡ ὑποφυσο - φλοιοεπινεφριδικὴ συνδρομὴ κατὰ τὴν κετοναίμιαν τῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων (Journal of Dair. Science 35, 6, June 1952).

Κατόπιν πολυετῶν προσπαθειῶν οἱ ἀνωτέρω ἐρευνῆταί, ἐργαζόμενοι εἰς τὸν Γεωργικὸν Πειραματικὸν Σταθμὸν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Maryland διεπίστωσαν ὅτι ἡ κετοναίμία τῶν γαλακτοπαραγωγῶν ἀγελάδων ὀφείλεται εἰς προσωρινὴν διαταραχὴν τοῦ ὑποφυσο - φλοιοεπινεφριδικοῦ συστήματος, ὀφειλομένην εἰς γνωστὰ καὶ ἄγνωστα αἷτια.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1950, ὅτε οἱ ἀνωτέρω ἐρευνῆταί ἀνεκοίνωσαν τὰς πρώτας αὐτῶν διαπιστώσεις ἐπὶ τοῦ θέματος, αἱ ἔρευναι αὐτῶν ἐσυνεχίσθησαν καὶ ἐπεξετάθησαν.

Ἦδη εἰς τὴν παροῦσαν λίαν ἐμπεριστατωμένην ἀνακοίνωσιν ἀναφέρουν τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν αὐτῶν, ἔχοντα ὡς ἑξῆς:

Εἰς 43 ἀγελάδας πασχούσας ἐκ κετοναίμιαις ἐχορηγήθησαν διάφοροι δόσεις κοριζόνης, εἰς 22 ACTH (φλοιοτρόπος ὁρμόνη ὑποφύσεως), εἰς 4 οὐσία «F» (ὑδροκορτόνη τοῦ Merck), εἰς 3 σωματοτρόπος ἢ αὐξητικὴ ὁρμόνη, εἰς 1 συμπεπυκνωμένον συνένζυμον, εἰς 1 ὄξεικὸν νάτριον ἐνδο-

φλεβίως, εἰς 2 διάλυσις ἀμινοξέων ἐνδοφλεβίως καὶ εἰς 11 ὄξεικόν νάτριον ἀπὸ τοῦ στόματος.

Ἡ κλινικὴ καὶ ἡ αἱματολογικὴ ἐξέτασις τῶν περιστατικῶν ἀπέδειξαν ὅτι ἡ κορτιζόνη, τὸ ACTH καὶ ἡ οὐσία «F» προῦξένησαν ταχεῖαν ἴασιν.

Ἡ ἐνδεδειγμένη δόσις ὄξεικῆς κορτιζόνης φαίνεται ὅτι ἀνέρχεται εἰς 1,5 γρ. ἀκολουθουμένη ἐντὸς 48 ὥρῶν ἀπὸ 1 ἕτερον γραμμάριον, ἂν καὶ πολλάκις ἐν γραμμάριον εἶναι ἐπαρκές. Τριακόσαι διεθνεῖς μονάδες καθαρῶ ACTH εἶχον τὴν ἰδίαν θεραπευτικὴν ἰκανότητα μὲ 1,5 γρ. κορτιζόνης.

Ὁ συνδυασμὸς γλυκόζης μὲ κορτιζόνην ἢ ACTH δὲν φαίνεται νὰ δίδῃ καλύτερα ἀποτελέσματα ἀπὸ τὴν κορτιζόνην ἢ ACTH χρησιμοποιούμενα μόνα. Ἡ οὐσία «F» ἀπεδείχθη 2 - 3 φορὰς ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὴν κορτιζόνην. Δέκα ἀγέλαδες μικρὰν ἢ οὐδεμίαν βελτίωσιν ἐνεφάνισαν μετὰ τὴν χορήγησιν μιᾶς λίβρας ὄξεικοῦ νατρίου ἂν καὶ τὸ ἐπίπεδον τοῦ σακχάρου ἐν τῷ αἵματι ἠϋξήθη κάπως, μία δὲ ἀγέλας ἰάθη ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν. Εἰς μίαν περίπτωσιν μία ἀγέλας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχορηγεῖτο ἡμερησίως καὶ ἐπὶ 8 ἡμερησίως ποσότης 1 1/2 λίβρας ὄξεικοῦ νατρίου, οὐδεμίαν βελτίωσιν ἐνεφάνισεν, ἐνῶ ἡ χορήγησις 1,5 γρ. κορτιζόνης ἐπέφερε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν κλινικῶν συμπτωμάτων ἐντὸς 24 ὥρῶν.

Οὐδεμία ἐκ τῶν λοιπῶν χρησιμοποιηθεισῶν οὐσιῶν ἔσχεν εὐνοϊκὴν ἐπίδρασιν ἐλὶ τῆς καταστάσεως τῶν ζώων. K.B.T

ΠΑΡΑΣΙΤΟΛΟΓΙΑ

KEMPER καὶ ROBERTS: Ἡ ἐκρίζωσις τῆς ψώρας τοῦ προβάτου. (Ἐνεκοινώθη εἰς τὸ 54ον Συνέδριον τῶν Ἀμερικανῶν Κτηνιάτρων - Ὑγειονολόγων).

Ἡ ψώρα τοῦ προβάτου εἶναι νόσος προκαλουμένη ὑπὸ παρασίτων διαβιούντων ἐντὸς τοῦ δέρματος τῶν ζώων τούτων. Συνέπειαι ταύτης εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ ἐρίου, ἡ κακὴ κατάστασις θρέψεως τῶν προσβεβλημένων προβάτων καὶ τινες θάνατοι.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος εἰς τὰς Δυτικὰς Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἀπετέλει σοβαρὰν ἀπειλὴν διὰ τὴν κτηνοτροφίαν τοῦ προβάτου. Ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ Διεύθυνσις Κτηνιατρικῆς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας Η. Π. καταπολεμεῖ τὴν νόσον ταύτην ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰς ὑπολοίπους Πολιτείας. Ὑφιστηθῆσαν μέτρα ἀπομονώσεως, ἀπαγορεύοντα τὴν μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν μετακίνησιν τῶν ψωριῶντων προβάτων. Τὰθειοῦχα ἢ νικοτινοῦχα ἀντιπαρασιτικά λουτρά ἀπεδείχθησαν λίαν ἀποτελεσματικὰ εἰς τὴν καταπολέμησιν τοῦ νοσήματος. Αἱ διαλύσεις αὗται εἶναι ἀκόμη μέχρι σήμερον αἱ μόναι ἀνεγνωρισμέναι ἐπισήμως, δι' ἀντιπαρα-

σιτικά λουτρὰ προβάτων, προοριζομένων διὰ μετακινήσεις μεταξὺ τῶν Πολιτειῶν.

Ἄν καὶ ἔχει ἐπιτευχθεῖ μεγάλη πρόοδος ἀπὸ τοῦ 1915 εἰς τὸν περιορισμὸν τῆς ἐπεκτάσεως τῆς νόσου ταύτης εἰς τὰς Η.Π.Α., ἐν τούτοις αὕτη δὲν ἔχει εἰσέτι ἐκριζωθῆ τελείως. Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται ἀκόμη εἰς ἐν σημαντικὸν ποσοστὸν εἰς μερικὰς Πολιτείας καὶ συναντᾶται σποραδικῶς εἰς τὸ ἐν τέταρτον περιῖπου ἐκ τούτων.

Ἡλεγμένα πειράματα, διευθυνόμενα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ζωολογίας τῆς Γεν. Διευθύνσεως Κτηνιατρικῆς, ἀπέδειξαν ὅτι τὸ ἐξαχλωριούχον βενζένιον, ἓνα χημικὸν προϊὸν χρησιμοποιηθὲν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀκινδύνως καὶ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὴν ἐκρίζωσιν τῆς ψώρας. Τὸ προϊὸν τοῦτο ἐν ἑναιωρήσει ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος, χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ψώρας τῶν προβάτων, ὑπὸ τύπον ἐνὸς καὶ μόνου λουτροῦ.

Τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα κατὰ τὴν ἐκρίζωσιν τῆς ἐμφανισθεί-
τὸ 1919 ἐστίας ψώρας εἰς Νέον Μεξικὸν ὑπῆρξαν καταπληκτικά. Ἡ νόσος, ἣ ὁποία εἰσῆχθη διὰ τῶν εἰσαγομένων, ἐξ ἄλλης Πολιτείας, μεμολυσμένων προβάτων, ἐξεριζώθη ἐξ ἄνω τῶν 10.000 ψωριῶντων καὶ λοιμυπόπτων ζώων δι' ἐφ' ἅπαξ ἀντιπαρασιτικῶ λουτροῦ ἐξαχλωριούχου βενζενίου εἰς πυκνότητα 0,06 % τοῦ «γ» ἰσομεροῦς.

Οὐδεμίᾳ περιπτώσει ὑποτροπῆς τῆς ψώρας ἐνεφανίσθη εἰς τὰ οὕτω θεραπευθέντα πρόβατα.

Τὸ ἐξαχλωριούχον βενζένιον ἔχει πλεονεκτήματά τινα ἐπὶ τῶν παλαιότερων φαρμάκων θεραπείας ὡς καὶ τινα μειονεκτήματα.

Τὸ μεγαλύτερον πλεονέκτημα εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότης του ὡς θεραπείᾳ δι' ἐφ' ἅπαξ ἀντιπαρασιτικῶ λουτροῦ, διότι καταστρέφει τὰ ὑπάρχοντα παράσιτα καὶ διατηρεῖ τὴν ἀποτελεσματικότητά του ἐπὶ τοῦ δέγματος τῶν προβάτων ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα, οὕτως ὥστε νὰ φονεύῃ τὰ νεοεκκολαφθέντα παράσιτα, μὴ ἀναγκαιοῦντος ὡς ἐκ τούτου δευτέρου λουτροῦ. Ἐπιπροσθέτως ἡ διάλυσις δὲν ἔχει ἀνάγκην θερμάνσεως. Ἡ στιλπνότης, ὁ χρωματισμὸς καὶ ἡ ἀντοχὴ τῶν ἐριῶν τῶν προβάτων, τῶν θεραπευθέντων δι' ἐξαχλωριούχου βενζενίου εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν πυκνότητα, δὲν ἐπηρεάζονται δυσμενῶς. Οὐδὲν ἐκ τῶν ἄνω τῶν 10.000 προβάτων πάσης ἡλικίας ὑποστάντων τὴν θεραπείαν ταύτην εἰς τὸ Νέον Μεξικόν, παρουσίασε τὴν παραμικρὰν δυσάρεστον ἐπίδρασιν ἐκ τοῦ λουτροῦ.

Τὸ μειονέκτημα τοῦ ἐξαχλωριούχου βενζενίου εἶναι ἡ μὴ διαλυτότης του ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καὶ ἡ ὡς ἐκ τούτου χρησιμοποίησις αὐτοῦ ὑπὸ τύπον ἑναιωρήματος. Τὸ ἑναιώρημα τοῦτο ὅμως, δίδει ταχέως ἴζημα εἰς τὸν πυθμένα τοῦ λουτήρος, ἐκτὸς ἐὰν τὸ περιεχόμενον ἀναταράσσεται συνεχῶς. Ἐπὶ πλέον, δὲν ὑπάρχει ἀπλῆ μέθοδος ἐλέγχου διὰ τὸν προσ-

διορισμὸν τῆς πυκνότητος τοῦ ἑξαχλωριούχου βενζενίου ἐντὸς τοῦ λουτή-
 ρος καθ' ὄλην τὴν διάρκειαν τοῦ λουτροῦ. Δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν, τὸ ἑξα-
 χλωριούχον βενζένιον δὲν εἶναι εἰσέτι ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένον διὰ τὴν
 θεραπείαν ψωριῶντων προβάτων, προοριζομένων διὰ μετακινήσεις μεταξὺ
 τῶν Πολιτειῶν. Ὅπωςδήποτε ὁμως δύναται νὰ χρησιμοποιηθῆ διὰ τὴν
 θεραπείαν τῆς ψώρας εἰς ποίμνια προβάτων, ἅτινα δὲν προορίζονται διὰ
 τοιαύτας μετακινήσεις. Π. Δ.

Θ Ε Ρ Α Π Ε Υ Τ Ι Κ Η

K. T. BRUNNER καὶ K. F. MEYER : Ἐπίδρασις τῆς χρυσομυκίνης
 ἐπὶ τῆς λεπτοσπείρας τῆς κυνοκτόνου καὶ τῆς λεπτοσπείρας τῆς ἱκτε-
 ροαιμορραγικῆς τόσον in vitro ὅσον καὶ ἐπὶ τῶν μικροβιοφόρων. *Am.*
Journal of Veter. Research 1951, 11, 89 (In *Rec. de Med. Vet.*
T. CXXVIII No 8, 1952).

Εἰς τὴν διάλυσιν 1 χιλιοστογρ. κατὰ κυβ. ἑκατοστ. ἡ χρυσομυκίνη
 παρεμποδίζει τελείως τὴν ἀνάπτυξιν τῆς λ. τῆς κυνοκτόνου καὶ τῆς λ.
 τῆς ἱκτεροαιμορραγικῆς ἐν θρεπτικῷ ὑλικῷ Schüffner, ἐνῶ διάλυσις δε-
 κάκις ἰσχυροτέρα ἔχει βακτηριοκτόνον δρασίν ἐντὸς 50-64 ὥρῶν.

Ἐπὶ 50 νεαρῶν πειραματοζώων (hamsters) ἐνοφθαλμισθέντων διὰ
 τῆς ἐνδοπεριτοναϊκῆς ὁδοῦ μὲ λ. τὴν ἱκτεροαιμορραγικὴν, τὰ 45 ἐδέχθη-
 σαν πενικιλλίνην 43-72 ὥρας μετὰ τὸν ἐνοφθαλμισμὸν. Ἐπὶ 20 ἐκ τῶν
 ἐπιζησάντων αἱ λεπτόσπειραι ἀνευρίσκονται ἐντὸς τοῦ νεφροῦ.

Οἱ ὑπόλοιποι 25 δέχονται ἐν χιλιοστόγραμμον χρυσομυκίνης, ἐνδοπε-
 ριτοναϊκῶς ἀνὰ 8-ωρον ἐπὶ 3-5 ἡμέρας. Δύο ἡμέρας μετὰ τὸ πέρας τὰ
 πειραματοζῶα θανατοῦνται οἱ δὲ νεφροὶ δὲν περιέχουν λεπτοσπείρας.

Ἐφ' ἑτέρου 4 νεαροὶ κύνες μολυθέντες πειραματικῶς μὲ λ. ἱκτεροαι-
 μορραγικὴν καὶ ἀπεκκρίνοντες λεπτοσπείρας μετὰ τῶν οὔρων των, δέχον-
 ται οἱ μὲν 5 χιλιοστόγρ. καὶ δὲ 40 χιλιοστόγρ. χρυσομυκίνης κατὰ χιλιο-
 γραμμον ζῶντος βάρους ἀνὰ 12-ωρον ἀπὸ τοῦ στόματος ἐπὶ 3 ἡμέρας.
 Οἱ δύο κύνες οἱ λαβόντες 40 χιλιοστόγρ. παύουν νὰ ἐκκρίνουν λεπτοσπεί-
 ρας ἀπὸ τῆς 5ης ἡμέρας, ἐνῶ ἡ ἀπέκκρισις εἰς τοὺς λοιποὺς συνεχίζεται.

Αἱ διαπιστώσεις αὗται τῶν ἀνωτέρω ἐρευνητῶν καταδεικνύουν τὴν
 θεραπευτικὴν ἀξίαν τῆς χρυσομυκίνης, χορηγουμένης ἀπὸ τοῦ στόματος
 κατὰ τὴν θεραπείαν τῆς λεπτοσπειρώσεως τοῦ κυνός. K.B.T.

CARL E.E. BUNN καὶ S. F. SCHEIDY : Τὰ Ἀντιβιοτικά εἰς τὴν
 Κτηνιατρικὴν (*J. A. V. M. A.* vol CXXI, August 1952, No 905).

Οἱ ἀνωτέρω συγγραφεῖς ἀνασκοποῦντες τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν
 διαφόρων ἀντιβιοτικῶν ἔναντι τῶν συνήθων εἰς τὴν Κτηνιατρικὴν νοση-